

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
<http://www.elpuntavui.cat>
Centralita Girona: 972 18 64 00
Centralita Barcelona: 93 227 66 00
Atenció al client: 972 18 64 80
Redacció Girona: Güell, 68. 17005
Redacció Barcelona: Diputació, 284, 4t. 08009

Director: Xevi Xirgo i Teixidor.
Directors adjunts: Jordi Grau (Girona), Pepa Masó (Societat), Joan Ventura (Informació Cultural), Xevi Sala (Opinió, Formats Especials i coordinació amb El Punt Avui Televisió), Ramon Roca (L'Econòmic i Informació econòmica), Miquel Riera (Presència, Tancament i Informació internacional), Joan Rueda (Ciutats i Informació local), Lluís Martínez (coordinació amb El Punt Avui Televisió).
Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Pilar Esteban (Europa-Món), Anna Serrano (Política), Carles Sabaté (Societat), Jaume Vidal (Cultura), David Castillo (Suplement Cultura), Andreu Puig (Fotografia), Quim Puigvert (Llengua), Jordi Molins (Disseny), Montse Martínez (Apunts), Carme Torns (Documentació), Antoni Dalmau (Tancament), Susanna Oliveira (Barçakids), Jaume Batchellí (Producció), Montse Oliva (delegada a Madrid), Pere Gorgoll (Necrològiques), Gemma Busquets (Comunicació), Narcís Genís, Tura Soler, Xavier Castillón i Anna Puig (Comarques Gironines).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.
Gerència Comercial: Anna Maria Ribas.
Direcció Comercial: Eva Negre (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Maria Àngels Taulats (Setmanaris), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Carles Gri (Serveis al Lector).
Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Marc Masot (Programari), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny).
Recursos Humans: Miquel Fuentes.
Administració: Carme Bosch.
Producció i Logística: Lluís Cama.
Distribució: Concepció Casals.

Accedeix als continguts del web
Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/ya7knp>

A la tres

Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat

No és el coure, ministre

No és el coure, ministre. El problema de Rodalies, d'Adif, de l'AVE, de la Renfe i de tot plegat, que ha arribat un punt que ja no saps qui és qui, no és si a Catalunya hi ha més robatoris de coure que en un altre lloc. Jo ja ho entenc, que quan la Terribas li pregunta sobre el caos de rodalies, vostè ha de sortir amb un ciri trencat i parlar dels robatoris de coure (aquells que ja va deixar clar temps enrere que eren perquè els Mossos no vigilien prou bé), però a mi m'hauria agradat, ministre, sentir-li dir simplement que sí, que això és un caos, que és una vergonya i que mirareu de trobar-hi solucions. Però no. El coure. Sap què passa, senyor ministre i cap de llista del PP a Catalunya, que si vostè utilitzés rodalies de tant en tant no en tindria cap dubte, que això és una vergonya. Perquè sí, un dia és un robatori de coure, però la resta són una catenària que cau, un tren que s'espata-

“Un dia el coure, un dia una vaga i un dia una avaria. I això només té un nom: una vergonya

lla, unes instal·lacions que impedeixen complir els horaris, una vaga de treballadors, una vaga de maquinistes o una protesta encoberta. I això, sumat, només té un nom: una vergonya. Una ignomínia. No es tregui, senyor ministre, les puces de sobre. De qui depèn tot aquest embolic? Contra qui fan vaga aquests treballadors? Qui les hauria d'estar fent, les inversions que

fan falta? No forma part vostè del govern que suposadament ho controla? Doncs no tiri pilotes fora i arregli-ho. I si no se'n surten, traspassin Rodalies, les vies, les catenàries, els trens, els treballadors i els incidents, que ja ens ho arreglarem. Perquè n'estem tips i se'ns acaba la paciència. Un dia deu minuts tard, l'altre dia vint i algun dia una hora. I l'altre dia l'AVE, el seu tren preferit, quaranta, cinquanta i seixanta minuts parat o d'endarreriment. Que són els treballadors que fan vaga de zel? Que fan protestes encobertes? Doncs digui-ho clar, prenguin decisions i demani'ns disculpes. I si no és el del seu ram, que ja ho entenc, faci-ho saber a la Pastor, digui que no en sap res més, però no ens insinuï que és el coure. No és el coure, senyor ministre. És sobretot la no-inversió (a mi em sembla que a vegades el que fan és desinversió) i desídia. Però sàpiga que els usuaris no en tenim cap culpa.

Desclot

Vicent Sanchis

Vint-i-cinc anys de pau

No es pot negar a ningú la bona voluntat. El greu problema que albarda la política en aquesta part del món poc o molt lliure és el perjudici i l'apriorisme. La majoria de la gent ha arribat al convenciment que la política és nefasta i que els polítics són mala gent. Però, agradi o no agradi, la bona voluntat també se'ls ha d'atribuir, als polítics. Per això cal creure en la bona fe de Pablo Iglesias quan proclama, on sigui i amb risc si cal, que l'única manera de resoldre el litigi que enfronta Catalunya i Espanya és un referèndum. Una bona fe democràtica que hauria de

definir també tots els altres dirigents i partits espanyols. Quan Jorge Fernández Díaz afirma que els referèndums els carrega el dimoni, cal dir-li que no, que allò que carrega el dimoni són les armes. Les intransigències i els totalitarismes. Els referèndums els carrega la democràcia. Però, és clar, Fernández Díaz no és Iglesias. En la forma. El fons és més complicat

Definir també tots els altres dirigents i partits espanyols. Quan Jorge Fernández Díaz afirma que els referèndums els carrega el dimoni, cal dir-li que no, que allò que carrega el dimoni són les armes. Les intransigències i els totalitarismes. Els referèndums els carrega la democràcia. Però, és clar, Fernández Díaz no és Iglesias. En la forma. El fons és més complicat. Perquè el líder de Podemos considera que el referèndum a Catalunya és el més hàbil instrument per preservar la unitat d'Espanya. Vol dir que entre els uns i els altres només hi ha la diferència de l'estratègia. Per això ahir Pablo Iglesias a la Cope va proclamar que un referèndum a Catalunya garantiria ajornar la qüestió catalana "vint-i-cinc anys". Vint-i-cinc anys d'estabilitat. Vint-i-cinc anys de pau. Per edat i per titulació acadèmica, Iglesias hauria de tenir prou memòria per recordar què volen dir, entre nosaltres, vint-i-cinc anys de pau.

Les cares de la notícia

CONSELLER DE TERRITORI I SOSTENIBILITAT

Josep Rull

Defensar la inversió

La falta d'inversió del govern espanyol (Adif) a la xarxa ferroviària catalana perjudica quasi cada dia milers d'usuaris. El govern català ha endurit l'estratègia per defensar la inversió amb un procés contenciós administratiu contra l'empresa si aquesta no compleix les inversions anunciades fa temps.

PRESIDENT DE LA TAULA DEL TERCER SECTOR

Oriol Illa

Més idees per ajudar

El congrés que han celebrat les entitats socials de la Taula del Tercer Sector suposa una suma i un intercanvi d'experiències amb l'objectiu d'aconseguir més eficàcia a l'hora de prestar un servei al milió i mig llarg de persones que reben l'atenció d'aquestes entitats al cap de l'any.

MÚSIC

Brian Eno

Conferència al Sónar

Amb 68 anys, l'exteclista de Roxy Music fa temps que no fa música en directe, però continua gravant i produint discos, en una incansable recerca de nous sons a través de la tecnologia. El Sónar va poder gaudir ahir de la seva experiència en una conferència sobre creativitat i tecnologia.

EDITORIAL

Els efectes del desgavell ferroviari

La falta de compromís del govern espanyol envers les infraestructures ferroviàries a Catalunya és un fet. Per molt que s'ententin a recordar l'esforç inversor fet amb la línia d'alta velocitat, el cert és que l'Estat espanyol ha menystingut la xarxa de rodalies i la de regionals. Dimecres a la nit, la direcció de Renfe i els maquinistes van evitar 'in extremis' la vaga que s'havia de fer ahir, tot i que caldrà veure si es desconvocaran les de la setmana que ve i les de dies posteriors. Doncs bé: poca diferència hauran trobat els soferts usuaris habituals d'una xarxa de ferrocarrils més pròpia del tercer món que no d'un país que es compara amb Europa. La vaga dels maquinistes de Renfe dels últims dies, en tot cas, ha estat una molèstia afegida als constants retards, avaries i altres incomoditats a les quals ens té acostumats la companyia, que treballa amb infraestructures vulnerables a conseqüència de la falta d'inversió.

Fa molts anys que moltes institucions catalanes, entre les quals les de govern, avisen de les greus conseqüències socials i econòmiques que comporta no fer les inversions necessàries per tenir els serveis ferroviaris que necessita un país dinàmic com Catalunya. Però la prioritats era i és comunicar el centre d'Espanya amb totes les ciutats de l'Estat amb una via d'alta velocitat, sigui tal projecte rendible o no.

El més hilarant de tot plegat és la solució que han trobat les autoritats espanyoles. No la d'invertir en la millora del material, si més no en la mateixa proporció que a Madrid, sinó retocar els horaris per adaptar-los al retard secular. Una manera de dir a l'usuari que perdi tota esperança d'una millora. Cal preguntar-se què fa Catalunya associada a un estat que la tracta així.